

4. **veljače 1971.** Komorno veće glazbe za rog (studenti MA).
8. **veljače 1971.** Milica Marović, sopran i Ljerka Cavić, klavir.
Program: Musorgski, Rahmanjinov, Cipra, Bjelinski, Baranović, Britten.
22. **veljače 1971.** Ljubo Gašparović, klavir.
Program: Beethoven, Chopin.
25. **veljače 1971.** Rajka Dobronić, harfa (Harfa kroz stoljeća).
1. **ožujka 1971.** Ina Ranj, sopran; Vladimir Kranjčević, klavir; Vladimir Saić, klarinet.
3. **ožujka 1971.** Franco Trabucco, klavir — Italija.
5. **ožujka 1971.** Mario Trabucco, violina i Franco Trabucco, klavir.
8. **ožujka 1971.** Maurice Hasson, violina — Venezuela i Zorica Mihaljević, klavir.
15. **ožujka 1971.** Nibal Monib, klavir — Egipat.
23. **ožujka 1971.** Renesansna glazba i poezija. Ansambl »Universitas Studiorum Zagrabiensis«.
25. **ožujka 1971.** Fred Došek, klavir.
Program: Debussy, Rahmanjinov, Bartok.
- JAVNE EMISIJE RADIO-TELEVI-
ZIJE ZAGREB U DVORANI
»ISTRA«
14. **listopada 1970.** Izvođač: Simfonijski orkestar RTZ. Dirigent: Herbert Blomstedt, Danska.
Program: F. Berwald (Blomstedt); J. Sibelius; L. van Beethoven.
11. **studenoga 1970.** Izvođači: Gradski orkestar Dubrovnik i zbor RTZ. Dirigent: Antun Nanut. Solisti: Stanko Selak i Anton Grčar, trube; Eva Andor, sopran Mađarska; Nada Puttar-Gold, alt; Rudolf Klepač, fagot; Dejan Bravničar, violina.
Program: A. Vivaldi.
23. **studenoga 1970.** Izvođači: Simfonijski orkestar i zbor RTZ, dirigent: Igor Kuljerić.
Program: B. Bartók; I. Kuljerić; G. F. Händel.
13. **siječnja 1971.** Izvođači: Zagrebački solisti. Solisti: Stanko Selak, truba; Nevenka Krušić-Veršić, oboa.
Program: B. Martinu; B. Pandopulo; V. Belini; F. Mendelssohn.

20. **siječnja 1971.** Izvođači: Simfonijski Orkestar i zbor RTZ. Dirigent: Mladen Jagušt. Solisti: Branka Beretovac, sopran; Mitja Gregorač, tenor; Ivan Pinčetić, bas.
Program: J. Haydn: Godišnja doba, oratorij za solo, zbor i orkestar.
24. **siječnja 1971.** Izvođači: Simfonijski Orkestar RTZ. Dirigent: Gyorgy Lehel, Mađarska.
Solist: Fred Došek, klavir.
povodu 90-godišnjice rođenja Bele Bartóka.
Program: B. Bartók.
17. **ožujka 1971.** Izvođači: Simfonijski orkestar RTZ. Dirigent: Milan Horvat. Solist: Daniel Šafran, violoncello, SSSR.
Program: D. Kabaljevski; B. Bjelinski: Koncert za violoncello i orkestar (Prazvedba) A. Bruckner.

Opaske:

1. Koncerti su poredani kronološki prema mjestu izvođenja. Navedeni su samo izvođači i skladatelji, dok su naslovi pojedinih djela ispušteni, budući da bi se zauzelo previše prostora.

2. Koncerti na kojima su izvođena djela samo hrvatskih skladatelja i L. van Beethovena (200. obljetnica rođenja) izdvojeni su zasebno kronološkim redom bez obzira na mjesto izvođenja. Ako su se djela dotičnih skladatelja izvodila na koncertima s djelima drugih skladatelja, valja ih potražiti u općem popisu.

3. Osim navedenih koncerata nastupale su i pojedine glazbene škole (napose »Vatroslav Lisinski«), kulturno umjetnička društva i pojedini župski zborovi (npr. zbor župe sv. Obitelji).

M. S.

Pregled glazbenog života u Rijeci u sezoni 1970/1971.

4.—8. studenoga održana je u Opatiji »Jugoslavenska muzička tribina«, kao smotra najnovijih dostignuća naših stvaralaca. U širokom rasponu uz tradicionalni umjetnički jezik pojedinih skladatelja, našla se skupina na prijelazu, kao i ona gdje se uz eksperimentiranje nazire i novi zvuk. Rasprave, prikazi i konferencije za novinstvo dali su ovoj manifestaciji obilježje umjetničko i znanstveno, kao bilancu rada u toku godine. Bilo je prisutno i nekoliko stranih predstavnika, skladatelja i novinara.

9. studenoga u koncertnoj dvorani Doma JNA gostovao je Slovenski oktet. Iako je Slovenski oktet doži-

vio u posljednje vrijeme izmjene te je od nekadašnjeg sastava ostala polovica članova, ipak je i ovaj put to umjetničko tijelo ponovno osvojilo svojom homogenošću, dinamičkom, muzikalnošću i onim posebnim žarom kojim otkriva ljepote vokalne umjetnosti raznih vremena i raznih stilova (Lasso, Gallus, Gastoldi, Willaert, Čajkovski, Mokranjac, Srebotnjak, Simoniti, Odak, Vodušek, Vrabec, Kernjak, Švikaršič, Adamič, Berdović, uz narodne popijevke: škotsku, crnačku duhovnu, talijansku i dvije ruske, a na oduševljen zahtjev slušatelja dodane su još četiri narodne. (Cijeli koncert bio je filigranski iscizeliran, a nekadašnja dvorana Riječkog filharmonijskog društva (sada Dom JNA) bila je prepunjena, odnosno rasprodana, dok je oduševljenje i starih i mladih bilo primjer rijetkog zanosa, te prema tome najjača i najočitija potvrda uspjeha.

13. studenoga u palači Muzeja održan je prvi ovosezonski koncert za Muzičku omladinu u organizaciji ove ustanove. Nastupio je kanadski trio u sastavu: Jean Laurendeau — klarinet i martenotovi valovi, Louise Forand — klavir i Laureat Dionne — udaraljke. Održane su dvije priredbe i to jedna za mlađe članove s nešto skraćanim rasporedom, a druga za starije i građanstvo. Slušatelji su imali priliku da se upoznaju s novim tipom komorne glazbe koja znači ne samo traženje novog, nego i kristalizaciju jednog izraza naše epohe, a ujedno je riječka javnost upoznala novo elektronsko glazbalo, martenotove valove. Time se ušlo u novi svijet zvuka preko pretežno programnih djela u kojima prevladava čista lirika, neposredna i prihvatljiva. Mjestimično je to bila nezaboravna igra boja, ali također i čista glazba u kojoj je, kao iz nekog skrovitog kutka ljudske nutrine, progovorila lirska duša današnjeg čovjeka. Zastupani su: Debussy, Bartok, Mather, Poulenc, Milhaud, J. Charpentier i Bondon.)

16. studenoga Narodno kazalište »Ivan Zajc« priredilo je u kristalnoj dvorani hotela »Kvarner« u Opatiji simfonijski koncert, koji je ovog puta zbog restauracije zgrade upričen izvan vlastite kuće. Koncert je bio u znaku proslave Beethovene 200-obljetnice rođenja, pa je sadržavao predigru »Egmont«, »Koncert za violinu i orkestar« i »IV simfoniju«. Riječki orkestar je pokazao dobru uigranost i zvučnost, te elastičnu pratnju solistu Roku Klopčiču. Njegova je interpretacija bila usmjerena na naglašavanje romantičarskog elementa u inače klasicističkom obliku, što je dosljedno provedeno kroz sva tri stavka, pri čemu je dano težište na lijepi ton i prevlast lirike. U simfoniji je, zaslugom dobro raspoloženog dirigenta Davorina Hauptfelda, razigrani orkestar bio dobar tumač djela, te plastično

iznio tematsku građu, što je sve zajedno rezultiralo izvedbom na visokom stupnju. To je ujedno bila i dostojna proslava Beethovenova jubileja, kome se ovim koncertom uspješno pridružilo i Narodno kazalište »Ivan Zajc«.

22. studenoga u velikoj dvorani riječke Metropolije, a uz prisustvovanje članova crkvenih zborova Rijeke, održao je prof. Vladimir Fajdutić predavanje o crkvenoj i uopće duhovnoj glazbi kroz stoljeća, s izabranim primjerima starih i modernih majstora. Predavanje je bilo povezano s proslavom dana sv. Cecilije, da bi se na ovaj način više povezali riječki pjevački međusobno. Poslije predavanja bila je i opsežnija rasprava o pitanjima crkvene glazbe u postkonzilskim uvjetima, u čemu su sudjelovali dr Viktor Burić i mons. Josip Pavličić. Predviđeno je da se ovakve priredbe nastave.

23. studenog u dvorani Doma JNA slovenski umjetnici Paula Uršič — harfa i Mitja Gregorač — tenor predstavili su se riječkoj javnosti s izuzetnom koncertnom večeri. Već sam sastav obećavao je nešto osobito, nešto što se ne sluša tako često, pa je već zbog toga zanimljivo. Međutim, čini se da u Rijeci komorna glazba manje privlači pozornost javnosti, pa takvo muziciranje ostaje samo za »izabrane«, kako bi se to ovaj put moglo zaključiti po posjetu. Stotinjak naime slušatelja razne dobi uživalo je u koncertu i čak iznudilo jedan dodatak. Prisutni su sigurno ponijeli najljepše dojmove, budući da su mogli osjetiti čistu liriku u širokom stilskom rasponu, a u izvrsnoj izvedbi. (Bach, Caldara, Pergolesi, Linhart, Debussy, Tournier, Devčić, Salzedo, Schoeck, Schubert). U prvom dijelu koncerta bilo je često prizvuka i ugođaja onih vremena kad su se uz lutnju izvodile dražesne kancone, sanjariho o ljubavi i ljepoti, da bi se u drugom dijelu otvarali novi vidici s ugođajima koji su podsjećali na romantičarska raspoloženja šarenilom boja i osebnim zvukovnim kombinacijama otkriti čar moderne glazbene lirike.

9. prosinca u punoj dvorani Muzeja održano je »Veće Beethovenovih sonata« sa solistom Stjepanom Radićem. Ovaj naš poznati umjetnik odabrao je četiri sonate: Op. 14, br. 1, E-dur; Op. 28, D-dur; Op. 90, e-mol i op. 101, A-dur. Stjepan Radić je pokazao da zna lački ulazi u problematiku Beethovenova stvaranja iznoseći najprije raniju stvaralačku fazu s jakim duhom ranijeg klasicizma, da bi preko dvostavačne sonate, kao slobodne fantazije zakoračio na prag romantizma i predstavio zrelog Beethovena. Onog Beethovena nesretnog i upornog, koji je pomoću predodžaba zvukova, kao nekog svog unutarnjeg sluha oblikovao djela što u svojoj snazi izraza unatoč osobne tragedije nose pobjedničko i optimističko raspoloženje. Taj raspon je Radić

proširio dodajući »Rondo« što je izazvalo burno oduševljenje, kao u ostalom čitave večeri, a pogotovo nakon posljednje sonate, gdje je izvođač bio u svom elementu. Tako je ovim koncertom dan još jedan vrijedan prilog proslavi 200-obljetnice Beethovenova rođenja.

10. i 11. prosinca održana je u crkvi sv. Jeronima (Dominikanci) izvedba »Requiem« W. A. Mozarta. Dirigirao je Dušan Prašelj, a kao solisti su sudjelovali: Zorka Wolf — sopran, Blanka Zec — alt, Viktor Bušljeta — tenor i Franjo Godec — bas, uz zbor i orkestar Narodnog kazališta »Ivan Zajc«. Ove dvije oratorijske večeri privukle su veliku pozornost riječke javnosti, budući da su oba koncerta prodana u potpunosti, pa će se vjerojatno ponoviti u ljetnoj sezoni. Analizirajući obje izvedbe u cjelini, mora se istaknuti da su se svi osobito zalagali i rezultat toga bila je izvedba na primjernoj umjetničkoj visini. U ovom »Requiemu« težište zadatka bilo je na zboru, koji je svoj »lavli dion« obavio na osobito zadovoljstvo i prve i druge večeri. Zbovođa Ino Perišić uspio je dobiti plastično oblikovanje fraza zbornih dionica i zvukovnu ujednačenost. Solisti su se uspješno podređivali mjerama dirigenta. Nosivost i toplina glasa Zorke Wolf i tamni plemeniti alt Blanke Zec, stvarali su lijepu međusobnu zvukovnu usklađenost, isto kao tenor Viktora Bušljete, koji je naglasio dramatsku komponentu djela i Franjo Godec s posebnim osjećajem za stil, — sve je to zajedno bio homogen kvartet, izdvajajući stavke gdje su se predstavili pojedinci solisti, odnosno u duetu ili tercetu. Dušan Prašelj je s osobitim žarom i razumijevanjem prionuo uz ovo djelo, osebnim himnu života i smrti, po čemu je ovaj koncert bio kulturni događaj našeg grada. Međutim, iako su obje izvedbe bile monumentalne u izrazu, svaka je imala i nekoliko sitnijih zamjeraka, koje su plod veće ili manje prilagodljivosti u novoj sredini. Dok je naime prvo veće orkestar bio mjestimično odviše jak i možda malo nemiran, dotle je drugo veće bio tonski smireniji i kompaktniji, bez obzira na jedan incident u limenim puhačima. Isto tako, dok je prvo veće zvukovna predimenzioniranost orkestra dovela do izvjesne sirovosti orkestralnog zvuka, dotle je drugo veće zvukovna zaobljenost bila stilski bliža duhu Mozartova umjetničkog govora, odnosno uopće izrazu klasicizma. Šteta je što toplotne prilike u ovo doba godine dovode u ovom izvodilačkom prostoru koji put u pitanje intonaciju u limenim puhačima, ali to je nažalost »vis maior«, koji se donekle može ublažiti velikom koncentracijom i trudom pojedinih instrumentalista, ali se ne može u potpunosti garantirati, jer su to okolnosti drukčije nego u vlastitoj kući, odnosno koncertnoj

dvorani ili u crkvi gdje je grijanje osigurano, kao na primjer u šibenskoj katedrali. Pa ipak, ako se uzmu u obzir navedene objektivne poteškoće i želja da se u koncertni život Rijeke unese nova umjetnička boja, onda je ova djelatnost vrijedna svake pažnje i svaki takav rad predstavlja kulturnu senzaciju, tim više što je ovaj koncert predstavljen u odgovarajućem stilskom okviru, sačinjavajući zvukovnu i vizuelnu cjelinu.

14. i 15. prosinca Narodno kazalište »Ivan Zajc« gostovalo je u Splitu i Šibeniku s Haydnovim oratorijem »Stvaranje svijeta«. Kao solisti su nastupili Darinka Šegota-Ziger — sopran, Viktor Bušljeta — tenor i Franjo Godec — bas, dok su mali altovski solistički dio u završnoj fugi pjevale dvije altistice iz zbora u okviru zborne dionice. Dirigirao je Dušan Prašelj. O samoj izvedbi može se reći ono isto što je već i prije rečeno dok je to djelo za vrijeme ljetne sezone krstarilo po vjarskim katedralama odnosno bazilikama u Rovinju, Poreču i Krku, tako da je to jedan od najuspješnijih i najviše izvedenih oratorija Narodnog kazališta. Može se samo dodati da je ta kvaliteta zadržana i na ovom gostovanju, gdje je prostor u crkvi Gospe od zdravlja ispred poznate Dulčićeve freske pružao likovni okvir velikog dojma, a brojni posjetioci bili su očito zadovoljni. U šibenskoj katedrali prostor svetišta bio je tako pogodan da su iskorištene i korske klupe na kojima su slikovito smješteni sjedjeli puhači, a povoljan položaj zbora i solista pružao je osobitu sliku. Ako se tome doda i izvrsna akustika te grijanje, onda je to doživljaj koji ne samo što će ostati u sjećanju slušatelja nego također i izvođača, zbog svoje akustičko-vizuelne cjelovitosti koja je potakla i osobit izvodilački zanos.

18. prosinca održana je u dvorani Metropolije u Rijeci priredba u čast Ivana Zajca. Uz prigodno predavanje v.č. Marija Milovana iz Savudrije, koji se s priličnim uspjehom bavi propagiranjem glazbe među svećenicima i redovima, a koji je i vješt pratilac, nastupili su Mirjana Šebalj — sopran, Blanka Zec — alt i Ambroz Kukuljević — bariton, koji su izveli odabrane Zajčeve popijevke i nekoliko odlomaka iz opere »Nikola Šubić Zrinski«. Dvorana ispunjena brojnim svećenicima, redovnicima, redovnicama, bogoslovima i članovima pjevačkih crkvenih zborova, na čelu s nadbiskupima drom Viktorom Burićem i Josipom Pavličićem, pružala je impresivnu sliku, a dobra izvedba izvala je oduševljenje. Šteta je samo što inače dobar pianino nije bio najpodesniji za pratnju gdje je i pak trebalo imati voluminozniji zvuk, ali zato ovaj koncert može potaknuti na razmišljanje da se slične priredbe sustavno održavaju, te da se pokuša u ovoj izvrsnoj dvorani postaviti i odgovarajuće glazbalo.

21. prosinca održan je u dvorani hotela »Kvarner« u Opatiji drugi redovni simfonijski koncert orkestra Narodnog kazališta »I. Zajc«. (Navedena dvorana je sada stalno zakupljena za koncerte, dok se ne uredi zgrada Kazališta.) Kao solist se predstavio Branko Sepčić iz Zagreba, a kao dirigent Karl Oestereicher iz Beča. Iako je program koncerta stavljao velik zahtjev na riječke simfoničare zbog izvjesne disproporcije instrumentalnih skupina, ipak je gost ravnajući orkestrom i pod ovim okolnostima uspio oblikovati izvedbu, koja je imala obilježje sabranosti i zanosa. Nakon poletno izvedene briljantne Weberove predigre operi »Euryanthe«, stvoren je novi ugođaj Gershwinovom »Rapsodijom u plavom« koji je odisao znalčkim pristupom djelu u izvršnoj interpretaciji Branka Sepčića, pri čemu je uz jaku individualnu notu poštivana i stilska osobitost ovog simfonijski oplemenjenog jazza. »IV simfonija« Čajkovskog bila je puna temperamentnosti i sanjarenja, lirske topline i dramske napetosti, pri čemu se činilo kao da su te večeri svi neposredno osjetili veličinu ovog čudnog ostvarenja, što je bio značajan domot orkestra koji je uspio održati nametnuti tempo i pokazati uigranost kao ishod solidnog rada. Priznanje što je slijedilo može služiti kao daljnji poticaj riječkim simfoničarima koji su se, po svemu sudeći, svojski trudili pa je zato i konačni rezultat pozitivan.

11. siječnja 1971. Narodno kazalište »I. Zajc« priredilo je još jedan simfonijski koncert u dvorani hotela »Kvarner« u Opatiji, s gostima Pavicom Gvozdić, i dirigentom Igorom Gjadrovim. Ovo koncertno veče odvijalo se u znaku tri velika »B« (Bach, Beethoven, Brahms), što je uvjetovalo i idejnu povezanost predstavljenih djela. Bachova »Koralna predigra« u obradi O. Respighija svojom je melodijskom širinom na čvrstoj ritmičkoj podlozi pripremila atmosferu za Beethovenovu osebniju liriku izraženu u »Koncertu br. 4« G-dur, op. 58. Pavica Gvozdić prišla je oblikovanju ovog djela ističući onu romantičarsku notu koja se u klasicizmu tek naslućuje, ostajući privržena lirizmu što dominira u djelu, a orkestar ju je elastično slijedio u »rubatima« i ostvario dobru međusobnu suradnju. U Brahmsovoj »Simfoniji br. 1« c-mol, op. 68. izvedba i uopće postava Igora Gjadrova odlikovala se prilagođavanjem orkestru da postigne što veću zvukovnu izjednačenost, a svojim produhovljenim muziciranjem stvoren je, nakon izvjesnog početnog nemira smiren izraz, tako da je djelo išlo u gradaciji do zanosnog i zvučnog finala. Zaslugom orkestralnih solista njihove su teme bile vrlo muzikalno profilirane, što je ponovno ukazalo na velike mogućnosti riječkih simfoničara, dok je Igor Gja-

drov ovim ponovno potvrdio svoj umjetnički i pedagoški ugled ostvarivši vrlo vrijedan koncert.

15. siječnja održana je u Domu »Mladosti« u Rijeci (Vežica) osnivačka skupština združenih pjevačkih zborova Rijeke, kojom prilikom su se ujedinili pjevački zborovi »Jedinstvo«, »Mladost« i »Ivan Matetić-Ronjgov« u jedan zbor pod imenom »Jeka Primorja«. To bi zbog izvjesne rascjepkanosti rada zborova trebao biti reprezentativan pjevački zbor, koji bi ujedno djelovao na reorganizaciju amaterskog glazbenog života u Rijeci i okolici, da se zborna umjetnost podigne na onaj stupanj kako je to nekada bilo, okupljajući posebno mlade snage u odgoju za zbornu pjevanje. Smisao toga ujedinjavanja je prema riječima uvoda prof. Duška Praselja, da se u zbornom pjevanju dobije na kvaliteti i da se oslobodi diletantizma u lošem smislu te riječi, što je zahtjev vremena i kod nas kao i u svijetu uopće.

22. siječnja u Bijelom salonu Pomorskog i povijesnog muzeja održan je koncert violončelista Marijana Jerbića. Taj je koncert bio primjer kako bi trebalo priređivati komorne večeri u sredini koja će sama po sebi biti atraktivna. Name, umjetnik kraj kamina s koga se rasipa prigušeno svjetlo i titraj svijeća, te slušatelji u polukrugu, to je bio vizuelan dojam koji je snažno ispunjavao onaj akustički što su ga stvarale tri Bachove suite za violončelo solo (I, III i VI). Ljepota Bachova umjetničkog govora došla je u Jerbićevoj interpretaciji do punine izražajnosti na kraju i dva dodatka, što je značilo i uspjeh večeri.

15. veljače održan je četvrti simfonijski koncert Narodnog kazališta »Ivan Zajc« u kristalnoj dvorani hotela »Kvarner« u Opatiji. Pod ravnanjem Vladimira Benića predstavljena su djela Haydna »Simfonija br. 102«, Richarda Straussa »Dvije pjesme za bas i orkestar« (»Usamljenik« i »Dolina«) te Strussova simfonijska pjesma »Smrt i preobraženje«. Kao solist se predje bila primljena s oduševljenjem stavio izvrstan japanski basist Takao Okamura. Ovaj neveliki ali kontrastni raspored stavljao je na riječke simfoničare prilično velike zahtjeve, tim više što je orkestar bio pojačan mladim članovima, učenicima muzičke škole, koji tek ulaze u tajne orkestralnog muziciranja. Nakon početnog nemira, orkestar se sve više i više razigravao, tako da je izvedba u cjelini ostavila dobar dojam, pri čemu su u pojedinostima neki orkestralni solisti došli do osobitog izražaja, što je ujedno i potvrda da riječki simfoničari mogu odgovoriti prilično velikim zahtjevima, kako su to uostalom pokazali i na prethodnim koncertnim tijekom sezone. Interpretacija kakvu je pružio Takao Okamura može se označiti samo u super-

lativima, što je također došlo do izražaja i na njegovu solističkom koncertu, koji je održan 17. veljače u dvorani Muzeja. Tom prilikom je japanski umjetnik izveo djela Scarlattija, Donizettija, Rossinija, Verdija, Beethovena, Wolfa, završivši koncert s dva japanska stvaraoaca, a to su Ogava i Kishi. Umjetnika je izvršno pratila njegova zemljakinja Yoko Moriyasu. Izvanredno profinjeno, glasom koji je podatan i nosiv, u osebnom dinamičkom nijansiranju i s velikim poznavanjem stilskih obilježja djela, umjetnik je odmah stvorio neposrednu vezu sa slušateljima i držao ih u napetosti do kraja, nakon čega je slijedilo i nekoliko također savršeno izvedenih dodataka.

3. ožujka u dvorani Muzeja nastupio je engleski komorni vokalni sastav »The Purcell Consort of voices« (Eileen Poulter i Felicity Palmer, soprani, Grayston Burgess, falset, Ian Partridge, tenor, Geoffrey Shaw, bariton i Christopher Keyte, bas). Na rasporedu su bila djela talijanske renesanse, suvremeni engleski napjevi, francuski šanson našeg stoljeća i engleski madrigali elizabetinskog vremena. U ovom širokom rasponu engleski su umjetnici predstavili nešto što bi se po načinu muziciranja i proizvedenim ugođajima moglo označiti više kao sviranje nego kao pjevanje, iako se radi o jednom savršenom i čistom vokalnom stilu, gdje ljudski glas postaje zaista nekim osebnim glazbalom. Uz izradu glasovnu tehniku i izvanrednu izjednačenost, s osobitim osjećajem za dinamiku i uopće izvodilačku disciplinu i vrhunsku umjetničku kulturu, koja se odrazila u različitosti tumačenja pojedinih razdoblja, umjetnici su stvorili neposrednu vezu i takvu napetost, da su se pojedina djela slušala kao bez daha. Ako se tome doda intonativna sigurnost i zvučnost koja se posebno osjećala u homofonim dijelovima i kadencama, bilo je to pjevanje kakvo se rijetko čuje i rasako zvuka koja ostaje upravo nezaboravna. Oduševljeni slušatelji iznudili su dodatke, od kojih je jedan madrigal protumačen kao poljubac i znak zahvalnosti, što je također dovelo do urnebesnog oduševljenja.

3. ožujka održan je u dvorani Hotela »Kvarner« simfonijski koncert RTV Ljubljana, kojom prilikom je kao solist nastupio Aci Bertonec, klavir, pod ravnanjem Sama Hubada. Na rasporedu su bila djela Lipovseka, (Suite za gudače), Griega (Koncert za klavir i orkestar) i Debussyja (More — tri simfonijske slike). Koncert je uspio, iako je dobar dio slušatelja ostao u Rijeci na koncertu prije navedenog engleskog komornog vokalnog sastava.

15. ožujka u dvorani Muzeja održano je »Schumannovo veče« na kome je nastupio Branko Sepčić. Uz niz manjih djela, on je u drugom dijelu koncerta izveo ciklus »Kar-

neval«. Zahvaljujući Sepčičevu osobito poznavaču Schumannu i njegovim posebnim sklonostima za Schumannov izraz, izvedba je bila na doličnoj visini, dok su slušatelj, osjetivši iskreni umjetnički zanos izvođača, intenzivno živjeli s koncertom i oduševljeno nagradili izvedbu, za koju je pokazano i veliko zanimanje, posebno među mladima, koji su iznudili i dodatke.

22. ožujka u dvorani hotela »Kvarner« u Opatiji izvedeno je »Veče Čajkovskog« kao peti simfonijski koncert Narodnog kazališta »Ivan Zajc« pod ravnanjem Borisa Papandopula, a kao gošća je sudjelovala Karin Georgijan — violončelo (SSSR). U prepunoj dvorani koncert je započeo sa simfonijskom slikom »Francesca da Rimini«, koja je u ovoj izvedbi bila puna lirike i dramske napetosti uz neku radost muziciranja. To je stvorilo izvrsne preduvjete za »Varijacije na temu iz rokokoa« gdje se snažno osjetila plemenitost u izrazu, uz upravo fenomenalnu tehniku i predanost u izvedbi, violončelistkinje, koja je oduševila toplim kantilenama kao i briljantnim pasažama u kristalno čisto intonaciji, pri čemu je čelo mjestimično dobivao obilježje violine. Nakon osobite razdraganosti slušatelja, izvedena je »VI simfonija«, gdje je dirigent znalački prišao ovom djelu osjećajući njegove vrednote oblikovane u atmosferi »svjetskog bola«, te dajući težište na emocionalnost ipak nije upao u plačljivost i pretjeranu bolećivost, tako da je u toj koncepciji bilo i topline i uravnoteženosti. Izvedba pa je ovo bio poseban uspjeh riječkih simfoničara.

1. travnja u organizaciji Muzičke omladine održan je u Muzeju koncert pod naslovom »Zlatno doba flaute i čembala«. Nastupili su francuski umjetnici: Gabriel Fumat — flauta, Brigitte Haudebourg — čembalo i Raymond Maillard — violončelo. Oni su, kao »Francuski barokni trio« predstavili djela baroka i rokokoa, te su bili zastupani Rameau, Marias, Couperin, Bach, Devienne i Haydn. Sve sonate, koncerti, solo komadi i trio zvučali su eterično i tonski suzdržano, što je izvrsno dočaravalo vrijeme njihova nastanka. Toplina izraza oduševila je mlade ljude kojima je to prvenstveno bilo i namijenjeno, pa se dobio dojam da je posredstvom francuskih umjetnika razdoblje zlatnog doba flaute i čembala, odnosno komorne glazbe, našlo ovog puta svoj odjek u punom smislu riječi, budući da neposredni pljesak mladih nije bio samo znak kurtoazije nego odraz iskrenog zadovoljstva i činilo se da je ova vrsta glazbe bila mnogima otkriće.

18. travnja u Novom Vinodolskom upriličena je priredba pod naslovom »Sopile u našoj narodnoj tradiciji«, kao smotra odsjeka Čakavskog sabora »Novljansko kolo«. Uz znanstveni dio smotre na kome

su bili kao predavači prof. Slavko Zlatić, Drago Žanić, Ivan Sokolić i inž. David Kabalin, nastupilo je i Kulturno-umjetničko društvo »Ilija Dorčić« iz Novog Vinodolskog uz svirače sopilare iz Krke, Bribira, Ledenica i Povila, koji su prikazali narodne običaje, popijevke i svirku svog kraja. Ovoj svojevrsnoj folklornoj smotri prisustvovali su također i brojni gosti i uzvanci Matice Hrvatske, Hrvatskog filološkog društva, Hrvatskog sveučilišta i društvenih organizacija.

7. svibnja u dvorani Muzeja priređeno je »Chopinovo veče« na kome se predstavio Vladimir Krpan. Uz zanimljiv izbor (»Fantazija« f-mol, »Sonata« h-mol, »Scherzo« h-mol, »Balade« F-dur i As-dur, četiri »Etudes« i »Nocturno« cis-mol i jednu »Mazurku«) Vladimir Krpan je iznio interpretaciju koja je bila dostojna najvećih umjetnika. Bilo je to pulsiranje života u nekoj posebnoj čuvstvenosti i čistoći izraza, bez zamućenosti, s mjerom i u rasponu od lirske prozračnosti i one osebuje slavenke sjetu do dramatičnosti u kojoj se opet osjeća prevlast lirske duše.

20. svibnja u dvorani Muzeja nastupio je Komorni orkestar Filharmonije iz Cluja — Rumunjska. Orkestrom je ravnao Mircea Cristescu, a solist na flauti bio je Alexandru Podatiu. Djelima su zastupani Mozart, Bach, Silvestri i Dvořak. Savršena izjednačenost, visoka tehnika, posebno solista, zajednička uigranost i zapanjivo dinamičko nijansiranje bile su odlike ovog komornog sastava, koji je svirao s posebnim zanosom. Iako je na žalost posjet bio slab, ostvaren je nezaboravan koncert, možda jedan od najboljih komornih koncerata u sezoni.

V. F.

VIJESTI

Umro je Karlo Koch

U osamdeset i četvrtoj godini života 20. rujna ove godine umro je u jednom sanatoriju u Innsbrucku msgr. Karlo Koch, svećenik i skladatelj. Rodio se je 1887. godine u Biberwier (kotar Reutte) a gimnaziju i teologiju završio je u Brikseanu. Nakon što je diplomirao crkvenu glazbu u Regensburgu i Beču postaje regens chori u Bozenu i Innsbrucku. Njegov glazbeno-stvaralački rad obuhvaća duhovne i svjetovne pjesme (popijevke), zborove, mise i rekvijeme. Godine 1959. — prigodom 150-godišnjice borbe Tirolaca za slo-

vodu 1809. godine — Karlo Koch je skladao i posvetio svome rodnom i dragom Tirolu »veliki rekvem« (»Grosses Requiem«) na spomen palim borcima. Ovaj rekvem se ubraja među najznamenitija djela pokojnikova. 1969. godine izašla je u »Tyrolverlag« od W. Issera knjiga »Karl Koch, das Bild eines zeitgenössischen Komponisten« (Karlo Koch, slika suvremenog skladatelja).

In memoriam Marcel Dupré

30. svibnja ove godine umro je u svojoj kući u Parizu francuski skladatelj i orguljaš Marcel Dupré. Bio je jedan od najvećih internacionalnih koncertista našega vremena na orguljama. Nedostiživ je bio u svojim interpretacijama Bacha i mnogo je doprinio ponovnoj afirmaciji Bachove baštine slijedeći i produbljujući Schweitzerova pronalaženja. Kao koncertista djelatan je do posljednjeg daha — zadnji koncert je dao u »Albert Hall« u Londonu petnaest dana prije smrti, iako je već bio navršio 85. godinu života.

Rodio se u Rouenu 3. svibnja 1886. u obitelji glazbenika — otac Albert mu je prvi učitelj iz orgulja. Veoma mlad započine koncertnu karijeru, a u dvanaestoj godini već je orguljaš u crkvi Saint-Vivien u Rouenu, mjestu gdje se rodio. Pošto je završio studij orgulja pod vodstvom velikih francuskih majstora na orguljama u Parizu L. Diémera, F-A Guilimanta, L. Viernea i Ch. Widora, ovome posljednjem postaje asistent-orguljaš u St. Sulpice u Parizu. Mnogo je cijenjen zbog svojih originalnih i veličanstvenih interpretacija skladatelja za orgulje — osobito Bacha. Naslijedio je Viernea i postaje orguljašem u pariškoj Notre-Dame od 1916. do 1921. Od 1926. poučava na konzervatoriju u Parizu. Od 1947. do 1954. je direktor Conservatoire Américain u Fontainebleau-u, a zatim direktor pariškog Konzervatorija.

Kao skladatelj ogledao se u svim glazbenim formama, a osobito se ističe skladbama za orgulje. Osobito ga privlače veliki barokni oblici. Stil mu je bistar i jasan, isprepleten elegantnim efektnim bojama zvuka u čemu su ga slijedili izvanredni i veoma nadareni učenici Messiaen, nezaboravni Jehan Alain i njegova sestra Marie-Claire.

1959. je održao 2000. koncert. Poslije ovoga održao je još veliki broj svojih recitala po čitavome svijetu, ali im broja ne znamo. Jedno je stalno: teret godina nije osjećao, ako ne možda u kojoj tehničkoj finesi virtuoznosti. — Velik je stručnjak i izvanredan majstor u improvizaciji na orguljama, što je izučio u Guillemantovoj školi. (Djela o improvizaciji: *Traité d'improvisation* (Paris, 1924); *Cours complet d'improvisation à l'orgue* vol. I (Paris, 1962).